

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyně JUDr. Petrou Venclovou, Ph. D., v **právní věci žalobce: J.V., nar. „X“, bytem „X“, zastoupen: Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 27.6.2014, č.j. KrÚ 42138/2014/ODSH/8,**

t a k t o :

- I.** Žaloba se **zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému **se** toto právo **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo zamítnuto odvolání žalobce do rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 22. 4. 2014, č.j. OSA/P- 1277/13-D/289 a uvedené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno. Žalobce byl žalovaným rozhodnutím ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně uznán

vinným ze spáchání několika přestupků spáchaných v provozu na pozemních komunikacích, částečně pak bylo řízení o přestupku zastaveno podle § 76 odst. 1 písm. c) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“), jelikož spáchání skutku nebylo obviněnému z přestupku prokázáno.

Žalobce byl uznán vinným za tyto přestupky:

- **Dne 30.7.2013** v čase okolo 15:00 hodin v Pardubicích v křižovatce při odbočování z Masarykova náměstí do ul. Sukova jako řidič motorového vozidla tov. zn. **Chevrolet Corvette**, reg. zn. „X“ (uložené v depozitu), opatřené reg. zn. zvláštní pro jednorázové použití s omezenou platností č. A310590, nerespektoval dopravní značku IP 19 (řadící pruhy), kdy z pruhu označeného pro přímý směr odbočil vlevo, tedy **porušil povinnost řídit se dopravními značkami** podle § 4c zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (podle písm. D, bod IV. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně).
- Dne 30.7.2013 v čase okolo 15:00 hodin v Pardubicích v křižovatce při odbočování z Masarykova náměstí do ul. Sukova jako řidič motorového vozidla tov. zn. Chevrolet Corvette, reg. zn. „X“ (uložené v depozitu), opatřené reg. zn. **zvláštní pro jednorázové použití s omezenou platností** č. A310590, tedy jinou značkou, než byla tomuto vozidlu přidělena, čímž spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu (podle písm. D, bod V. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně).
- Dne 30.7.2013 v čase okolo 15:00 hodin v Pardubicích v křižovatce při odbočování z Masarykova náměstí do ul. Sukova jako řidič motorového vozidla tov. zn. Chevrolet Corvette, reg. zn. „X“ (uložené v depozitu), opatřené reg. zn. zvláštní pro jednorázové použití s omezenou platností č. A310590, **neměl při řízení u sebe doklad prokazující pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla (zelená karta)**, tedy jako řidič vozidla v rozporu s § 17 odst. 1 zák. č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů, nepředložil zelenou kartu, čímž spáchal přestupek podle § 16 odst. 1 písm. c) cit. zákona (podle písm. D, bod VI. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně).
- Dne 30.7.2013 v čase okolo 15:00 hodin v Pardubicích v křižovatce při odbočování z Masarykova náměstí do ul. Sukova jako řidič motorového vozidla tov. zn. Chevrolet Corvette, reg. zn. „X“ (uložené v depozitu), opatřené reg. zn. zvláštní pro jednorázové použití s omezenou platností č. A310590, užil vozidlo, ačkoliv nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, konkrétně § 37 písm. c) zák. č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále jen „zák. č. 56/2001Sb.“), tedy **vozidlo nemělo platnou technickou kontrolu** (platnost do 11.8.2012), tedy porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, čímž spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (podle písm. D, bod VII. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně).

- **Dne 7.8.2013** v čase okolo 12:00 hodin v Pardubicích, ulice Rožkova nebyl jako řidič vozidla tov. zn. **Ford**, reg. zn. „X“ za jízdy **připoután bezpečnostním pásem**, tedy v provozu na pozemních komunikacích porušil povinnost stanovenou v § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, čímž spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. (podle písm. D, bod IX. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně).
- Dne 7.8.2013 v čase okolo 12:00 hodin v Pardubicích, při jízdě z ulice Rožkova do ulice Pichlova řídil vozidlo tov. zn. Ford, reg. zn. „X“, ačkoliv nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním předpisem, konkrétně § 37 písm. c) zák. č. 56/2001 Sb., tedy **vozidlo nemělo platné osvědčení o technické způsobilosti** vydané stanicí technické kontroly a stanicí měření emisí (platnost do 5.8.2013), tedy porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, čímž spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (podle písm. D, bod X. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně).
- Dne 7.8.2013 v čase okolo 12:00 hodin v Pardubicích, při jízdě z ulice Rožkova do ulice Pichlova řídil vozidlo tov. zn. Ford, reg. zn. „X“, přičemž **neměl u sebe osvědčení o registraci vozidla dle zvláštního právního předpisu** (zák. č. 56/2001 Sb.), tedy porušil povinnost stanovenou v § 6 odst. 8, 12 zákona o silničním provozu, čímž spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (podle písm. D, bod XI. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně).
- **Dne 10.9.2013** v čase okolo 12:00 hodin v Pardubicích, při jízdě z ulice Sukova Třída do ulice Pernerova řídil vozidlo tov. zn. **Ford**, reg. zn. „X“, ačkoliv vozidlo **nemělo platné osvědčení o technické způsobilosti** vydané stanicí technické kontroly a stanicí měření emisí (platnost do 5.8.2013), tedy porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, čímž spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (podle písm. D, bod XVI. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně).

Žalobci byla za spáchání uvedených přestupků podle § 11, § 12 přestupkového zákona a podle § 125c odst. 4 písm. d), odst. 5 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 8.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Dále mu byla uložena podle § 79 odst. 1 přestupkového zákona a podle vyhlášky MV č. 231/1996 Sb., povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobní body:

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou (§ 72 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), v žalobě formuloval následující námitky:

a) Nedoručení rozhodnutí zmocněnci s následkem promlčení přestupku
Žalobce namítá, že rozhodnutí žalovaného bylo účinně doručeno až 15.8.2014, tedy dne, kdy se zástupce žalobce přišel seznámit se spisovou dokumentací. Neúčinnost doručování žalobce spojuje se skutečností, že zásilka s rozhodnutím byla vypravena ze soukromé adresy úředníka a nikoli z výpravny (podatelny) správního orgánu. Podle žalobce je legitimním očekáváním adresáta, že správní orgán bude komunikovat z úřední povinnosti vždy ze stanoveného e-mailu podatelny/výpravny podle zákona 167/2012 Sb., a prováděcí vyhlášky 259/2012 Sb.

Komunikace z individuálních e-mailových adres slouží pouze pro operativní a nikoli pro úřední komunikaci. Žalobce má za to, že správní rozhodnutí je zatíženo vadou, když od skutků IV., V., VI., VI., VII., IX, X., XI. označených ve výroku pod písm. D rozhodnutí správního orgánu prvního stupně uplynula již promlčecí doba podle § 20 odst. 1 přestupkového zákona, bylo tedy na místě řízení o přestupku zastavit podle § 76 odst. 1 písm. f) přestupkového zákona (odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 3 As 57/2004-39; rozsudky NSS jsou dostupné na www.nssoud.cz).

b) Nepřezkoumatelné rozhodnutí z důvodu nesrozumitelnosti

Žalobce tvrdí, že výroky rozhodnutí týkající se zastavení řízení (pod písm. A, B, C) jsou nepřezkoumatelné z důvodu nesrozumitelnosti, jelikož správní orgán prvního stupně uvedl, že se řízení zastavuje dle ust. § 76 odst. 1 písm. h), případně dle ust. § 76 odst. 1 písm. c) /ve vztahu k výroku pod písm. B, C/ zákona o přestupcích, aniž by uvedl konkrétní důvod zastavení, tedy jde podle žalobce o nepřesný, resp. nedostatečně konkrétní výrok rozhodnutí, který je tedy výrokem zmatečným. Navíc žalobce namítá, že žalovaný jako odvolací správní orgán nedostatečně přezkoumal výše zmíněné výroky rozhodnutí. Ve vztahu k výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pod písm. D namítá, že se jednalo o pokračování v přestupku (VII., X., XVI. - užití vozidla bez STK; VI., XI - nepředložení zelené karty), nikoliv o jejich recidivu.

c) Nezákonné ustanovení opatrovníka a zamezení možnosti řádné obhajoby

Žalobce shledává postup správního orgánu nesprávným v tom smyslu, že zmocněnci žalobce byl ustanoven opatrovník, jelikož mu nebylo podle správního orgánu možno doručit na jím uvedenou elektronickou adresu a ze systému registru obyvatel bylo zjištěno, že zmocněnec má adresu pro doručování ve Španělsku. Důsledkem nezákonného a účelového jednání správního orgánu zmocněnec žalobce pro správní řízení neměl ani minimální zákonem stanovenou lhůtu pět dnů na přípravu ústního jednání dle § 49 odst. 1 správního řádu, protože se od žalobce, který byl nezákonně a zcela účelově ustanoven opatrovníkem zmocněnce, o tomto dozvěděl až pouhý jeden den před ústním jednáním. Zmocněnec se tak nemohl řádně připravit na ústní jednání, provedení dokazování výslechy svědků, zkoumáním několika videozáznamů ohledáním a zkoumáním listin. Žalobce má za to, že tímto postupem byla zkrácena jeho práva na řádnou obhajobu podle čl. 6 odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách.

d) Neumožnění vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí

Žalobce namítá, že správním orgánem byl údajně pořízen zvukový a obrazový záznam z ústního jednání. Tento však nikdy nebyl žalobci, resp. jeho zmocněnci předložen k možnosti vyjádřit se k němu před vydáním rozhodnutí, což zakládá vadu řízení, jelikož účastníci správního řízení mají mít možnost prezentovat své stanovisko k důkazním prostředkům shromážděným ve správním řízení ve fázi před vydáním rozhodnutí (odkaz na rozhodnutí Krajského soudu Ústí nad Labem čj. 15 Ca 258/2008 – 55, č. 2664/2012 Sb. NSS].

e) Zjevná nevěrohodnost strážníků městské policie

Žalobce namítá nevěrohodnost strážníků jako svědků, kteří byli vyslechnuti v rámci řízení o přestupcích. Žalobce tvrdí, že jej městská policie šikanuje z důvodu jeho vystupování v pozici občanského aktivisty právě proti jednání městské policie. Jeho působení mělo mj. za důsledek odstoupení ředitele Městské policie Pardubice (odkaz na rozsudek NSS č.j. 7 As 83/2010-63).

f) Absence důkazů pro uznání viny

Žalobce namítá, že správní orgán prvního stupně porušil jeho práva, když odmítl provést důkaz videonahrávkou, aby bylo podle žalobce nepochybně zjištěno, co se skutečně odehrálo a že žalovaný neporušil pravidla silničního provozu. Podle žalobce správní orgán při svém rozhodování vycházel nedostatečně pouze z výpovědí strážníků, ti však byli usvědčeni ze lživých tvrzení. Žalobce odmítá závěr žalovaného (uvedený v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) o tom, že měl mít dostatek pochybností ohledně registrační značky vozidla a odmítá tak, že by se přestupku dopustil ve formě nevědomé nedbalosti.

g) Zaujatost správního orgánu

Žalobce namítá zaujatost správního orgánu, o které se údajně dozvídá postupně. Podle žalobce jde ze strany úředníků o „čirou osobní mstu.“ Údajně byla „žalobcem odcizena nahrávka záznamu z videokamery,“ proto dotčená úřední osoba odmítla řešit přestupek městského strážníka.

Svoje námitky zopakoval žalobce v replice, kdy současně navrhl provádění důkazů jednotlivými listinami správního spisu (viz níže).

Žalobce s ohledem na výše formulované žalobní námitky navrhl zrušení žalovaného rozhodnutí včetně předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a to ve všech jeho výrocích.

Vyjádření žalovaného:

Ve svém písemném vyjádření ze dne 19.11.2014 žalovaný uvedl, že s názorem žalobce nesouhlasí. Částečně se pak odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a především na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaný se vyjádřil k otázce neúčinného doručování, když uvedl, že rozhodnutí žalovaného bylo zmocněnkyni žalobce zasláno jak e-mailem, jehož přijetí nepotvrdila, tak prostřednictvím poštovní přepravy, přičemž na základě doručení této zásilky tzv. fikcí byla vyznačena i právní moc rozhodnutí. Rozhodnutí tedy bylo zasíláno v souladu se zákonem. V závěru žalovaný uvedl, že má za to, že žalobou napadané rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Následně činil žalovaný dne 19.2.2015 další vyjádření, a to s ohledem na skutečnost, že mu krajský soud dne 18.2.2015 při jednání uložil, aby předložil soudu srozumitelné vyjádření ohledně toho, jak bylo v daném případě elektronicky doručováno žalované rozhodnutí, zejména, jakým způsobem byla pořízena tabulka o odesílání el. zprávy ve správním spise, kterou žalobce rozporuje, a co dle něho tato tabulka prokazuje. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že odesílání rozhodnutí prostřednictvím e-mailu proběhlo v souladu se zákonem, neboť žalovanému, resp. jeho zmocněnkyni, bylo zasláno rozhodnutí na jím uvedený e-mail. Veškerá korespondence žalovaného s kterýmkoliv účastníkem řízení je prováděna a vedena prostřednictvím systému GINIS – včetně odesílání e-mailů. Poté, co bylo předmětné rozhodnutí vyhotoveno a podepsáno osobou k tomu oprávněnou, bylo podle žalovaného předáno pracovníci sekretariátu paní J.P., která jej zpracovala do požadované elektronické podoby a pak jej předala prostřednictvím systému GINIS na podatelnu krajského úřadu (paní B.H.), která zajistila požadovaný elektronický podpis a prostřednictvím elektronické podatelny jej zaslala žalobci, který její převzetí do následujícího pracovního dne nepotvrdil. Tento postup je upraven vnitřní normou krajského úřadu VN/34/2012 „Spisový řád“, zejména čl. 8 a 9. Přesný postup v systému GINIS je upraven postupem „Odesílání

zásilek a kartotéka externích subjektů“. Tabulka založená jako doklad o doručení rozhodnutí e-mailem vznikla tiskem záložky „historie“ v „prohlížení odeslané zásilky“.

Obsah spisové dokumentace:

Součástí správního spisu jsou oznámení podezření ze spáchání jednotlivých přestupků, kdy jako podezřelý je ve všech případech označen žalobce (čl. 1-35, 40-64 spr. spisu).

Ze spisového materiálu správního orgánu prvního stupně dále vyplývá, že dne 19.11.2013 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení a předvolání obviněného k ústnímu jednání (doručenka čl. 98 spr. spisu).

Z protokolu o ukončení věci v blokovém řízení ze dne 21.11.2013 (čl. 113 spr. spisu) vyplývá, že se k Magistrátu města Pardubic na základě výzvy určené provozovateli vozidla dostavila paní D.V., která uvedla, že se dopustila dvou skutků ve výzvě označených, tudíž jí byla uložena bloková pokuta.

K ústnímu jednání konanému dne 11.12.2013 od 9:30 hodin se žalobce osobně dostavil až v 9:42. Zároveň žalobce do protokolu před správním orgánem udělil plnou moc pro celé správní řízení P.K., nar. „X“, trvale „X“. Při ústním jednání byly čteny listy a shlédnuty fotografie, které byly součástí správního spisu (čl. 1-128), dále byl shlédnut videozáznam pořízený z vozidla městské policie ze dne 30.7.2013. Na konci ústního jednání bylo zjištěno, že ve spise chybí čísla listů 15 až 35, poté co byl spisový materiál vrácen správnímu orgánu žalobcem. V návaznosti na tuto skutečnost učinil správní orgán úřední záznam, poté co shlédl obrazový a zvukový záznam místnosti, v níž se konalo z ústního jednání, ve kterém popsal nestandardní manipulaci obviněného se spisem a jeho chování během jednání.

Dne 12.12.2013 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno vyjádření k řízení ze strany zmocněnce žalobce, ve kterém zmocněnec žádal o doručování písemností na e-mailovou adresu obecny.zastupce.eu (čl. 144 spr. spisu).

Z Registru obyvatel bylo dne 8.1.2014 zjištěno, že P.K., nar. „X“, trvale bytem „X“, má v registru obyvatel uvedenou doručovací adresu: Calle Aguerre no. 9, Puerta 1 edificio Torres de Cristal 38005, Santa Cruz de Tenerife.

Předvolání obviněného k ústnímu jednání na den 5.2.2014 (to se však nekonalo) se zmocněnci žalobce nepodařilo doručit v souladu s § 19 odst. 8 správního řádu, na jeho výše uvedenou e-mailovou adresu, neboť přijetí zprávy nebylo potvrzeno, (doklad o odeslání el. zprávy připojen u čl. 199 spr. spisu;). Správní orgán prvního stupně tak ustanovil zmocněnci opatrovníka, a to přímo žalobce. V odůvodnění svého rozhodnutí o ustanovení opatrovníka zmocněnci žalobce ze dne 13.1.2014, č.j. OSA/P-1277/13-D/212 (čl. 212 spr. spisu) uvedl, že zmocněnci nebylo doručeno na uvedenou e-mailovou adresu a adresa pro doručování, kterou má zmocněnec uvedenou v registru obyvatel, je adresou zahraniční (Tenerife), přičemž správnímu orgánu je z jeho úřední činnosti známo (uvedeny dvě písemnosti ze dne 30.8.2013 a ze dne 5.9.2013), že ani touto cestou nelze zmocněnci P.K. doručit, neboť na uvedené adrese na Tenerife byl označen poštovní službou jako neznámý („desconocido“). Uvedené rozhodnutí bylo doručeno žalobci (doručenka na čl. 214 spr. spisu) a dále bylo oznámeno veřejnou vyhláškou (čl. 215 spr. spisu).

Dne 28.1.2014 (doplněno dne 31.1.2014 - čl. 248, 249 spr. spisu) bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno odvolání do rozhodnutí o ustanovení opatrovníka zmocněnci, kdy odvolatelem byl sám opatrovník, resp. žalobce. Rozhodnutím žalovaného ze dne 25.4.2014 č.j. KrÚ 27964/2014/ODSH/14 bylo dovolání zamítnuto a usnesení o ustanovení opatrovníka potvrzeno (čl. 305 spr. spisu).

Dne 3.4.2014 se konalo druhé ústní jednání ve věci, na které se žalobce nedostavil, na jeho omluvu, že se nemůže dostavit k jednání v důsledku dopravní nehody, která je v docházkové vzdálenosti od budovy správního orgánu, nebral správní orgán zřetel. V rámci ústního jednání byli po řádném poučení o svých procesních povinnostech vyslechnuti následující svědci.

K protiprávnímu jednání žalobce ze dne 30.7.2013:

Zasahující policista P. S. potvrdil, že dne 30.7.2013 bylo kontrolováno shora specifikované vozidlo tov. zn. Chevrolet Corvette opatřené zelenou „převozní“ značkou a že byly na místě samém pořízeny fotografie. (čl. 276 spr. spisu).

Strážník Městské policie Pardubice P. Š. uvedl, že žalobce dne 30. 7. 2013: „...jel prostředním určeným pro přímou jízdu a odbočil doprava, aniž by dal znamení o změně směru jízdy.“ Dále uvedl, že ve vozidle nebyl žádný spolujezdec a že vozidlo až do zastavení neztratila hlídka městské policie jedoucí za ním z očí. Následně byla přivolána Policie ČR. Z výpovědi se dále podává, že se jednalo vozidlo tov. zn. Chevrolet černobílé barvy, s nápisem STOP Policie, obrana proti policii (čl. 278 spr. spisu).

Zasahující policista R. Č. vypověděl, že dne 30.7.2013 vykonával policejní hlídku spolu s policisty P. S. a P. D., když byli městskou policií přivoláni do ul. Sukova v Pardubicích, kde se nacházelo vozidlo Chevrolet černobílé barvy označené převozní značkou A 310590, jejíž platnost skončila, přičemž na místě byl jako řidič ztotožněn žalobce a byl podezřelý z jízdy na červenou přes křižovatku. Řidič na vyzvání nepředložil osvědčení o registraci vozidla ani zelenou kartu, řidič dobrovolně vydal převozní značku. (čl. 280 spr. spisu).

Policista P. D. potvrdil, že dne 30.7.2013 vykonával policejní hlídku spolu se shora uvedenými policisty a že při příjezdu policistů bylo řešeno jednání žalobce, který měl odbočit při průjezdu křižovatkou z Masarykova náměstí do Sukovy ulice z přímého pruhu. Na převozní značce bylo přepsané datum, a to na folii. (čl. 282 spr. spisu).

Strážník Městské policie Pardubice P. V. vypověděl, že řidič shora popsáného vozidla tov. zn. Chevrolet Corvette vjel dne 30.7.2013 již na žlutý světelný signál do křižovatky na Masarykově náměstí a z prostředního pruhu následně „z ničeho nic“ odbočil do ulice Sukova Třída. Svědek uvedl, že řidiče znal, neboť ho již „párkrát šetřili.“ Bylo zjištěno přepsání převozní značky na fólii a byla přivolána policejní hlídka. K dotazu správního orgánu svědek uvedl, že se na vozidlo žalobce: „nijak nezaměřovali.“ Dále uvedl, že vozidlo stojící v levém odbočovacím jízdním pruhu mělo zapnuto ukazatele změny směru jízdy, nikoliv výstražná světla (čl. 284 spr. spisu).

K protiprávnímu jednání žalobce ze dne 7.8.2013:

Policista M. M. uvedl, že dne 7.8.2013 vykonával policejní motohlídku, kolega B. natáčel na videokameru přestupky řidičů. V ulici Rožkova v Pardubicích zpozoroval, že řidič vozidla tov. zn. Ford, reg. zn. vozidla „X“ zelenočerné barvy nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Jako řidič vozidla byl po zastavení ztotožněn žalobce, ve vozidle se nenacházel žádný spolujezdec, bylo zjištěno, že vozidlo nemělo platnou technickou kontrolu. Byly pořízeny fotografie vozidla. (čl. spr. spisu).

K protiprávnímu jednání žalobce ze dne 10.9.2013:

Policista P. D. jako zasahující policista potvrdil, že dne 10.9.2013 vykonával policejní hlídku, když spolu s policistou H. byli Městskou policií Pardubice přivoláni do ulice Pernerova v Pardubicích, kde bylo kontrolováno vozidlo tov. zn. Ford Focus, reg. zn. Vozidla „X“, které nemělo platnou technickou kontrolu. Jako řidič byl ztotožněn žalobce.

Dne 22.4.2014 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí ve věci samé, jak již popsáno shora v úvodní části rozsudku.

Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo napadeno dne 19.5.2014 blanketním odvoláním, které nebylo přes výzvu žalovaného doplněno (čl. 313 spr. spisu).

Žalobce dne 10.6.2014 udělil M.V., narozené „XÚ, trvale bytem „X“, plnou moc pro zastupování ve správním řízení, když požádal o doručování na el. adresu „X“ (čl. 329 spr. spisu).

Žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Žalované rozhodnutí bylo po marném pokusu o doručení na uvedenou el. adresu (pokus o doručení - čl. 327 spr. spisu) doručeno prostřednictvím pošty formou náhradního doručení, když bylo uloženo a připraveno k vyzvednutí dne 30. 6. 2014 (doručenka na čl. 328 spr. spisu), přičemž doručeno bylo dne 10.7.2014 a tento den byl vyznačen jako den nabytí právní moci žalovaného rozhodnutí.

Posouzení věci krajským soudem:

Věc byla posouzena soudem po jednání dne 18.2.2015, kdy byl proveden důkaz předvoláním obviněného k ústnímu jednání ze dne 8.1.2014, kdy bylo prokázáno, že předvolání bylo elektroniky odesláno z pracovní adresy pověřené úřední osoby; dále byl proveden důkaz potvrzením o odeslání žalovaného rozhodnutí na el. adresu zmocněnkyni žalobce. Od návrhů ostatních důkazů uvedených v replice (dokazování značnou částí obsahu správního spisu) právní zástupce žalobce pro nedůvodnost upustil. Následně se konalo jednání soudu dne 25.3.2015, kdy žalovaný podrobně objasnil proces doručování písemností ze strany správního orgánu na e-mailovou adresu zmocněnkyně žalobce.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud se ztotožnil s právním názorem žalovaného, odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž k jednotlivým žalobním námitkám uvádí následující právní argumentaci:

a) Nedoručení zmocněnci v odvolacím řízení s údajným následkem promlčení přestupku

Tato námitka není důvodná, neboť při jednání soudu dne 25. 3. 2015 bylo z podrobného vyjádření žalovaného (uvedeno shora) dostatečně zjištěno, že rozhodnutí žalovaného bylo odesláno elektronicky v souladu se zákonem a se spisovým řádem žalovaného, tj. bylo odesláno z elektronické podatelny žalovaného. Toto uznal do protokolu i právní zástupce žalovaného, který uvedl: „*předložený materiál беру на ведомі, заставлям натор, же теprve ted' je lépe zadokumentováno, jak došlo k odeslání zásilky, a pokud by žalovaný toto doložil již dříve a netvrdil, že odeslání plyne z prosté tabulky, ke které byl navíc připojen přípis vlastní rukou, tak by zřejmě nebylo zapotřebí k tomu vyžadovat další vyjádření.*“ Nadto krajský soud připomíná, že, jak již judikoval Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí sp.zn. 6 As 218/2014 ze dne 15.12.2014 podle § 18 vyhlášky č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, opírajícího se o zmocňovací ustanovení § 70 odst. 1 písm. i) zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, nelze dovodit povinnost správního orgánu odesílat písemnosti pouze z elektronické adresy podatelny správního orgánu; s odesláním písemnosti z elektronické adresy zaměstnance výpravny správního orgánu zákon nespojuje důsledek v podobě neúčinnosti odeslání, resp. doručení zprávy na elektronickou doručovací adresu (e-mail) účastníka. Nepotvrdí-li adresát převzetí takto odeslané písemnosti nejpozději následující pracovní den po jejím odeslání, postupuje se podle § 19 odst. 8 správního řádu. Tedy ani, pokud nebyly v průběhu správního řízení odesílány el. zprávy z elektronické podatelny, nýbrž z pracovní elektronické adresy pověřené úřední osoby, nejednalo se o vadu, která sama o sobě měla za následek neúčinnost doručování (odeslání předvolání k ústnímu jednání z pracovní elektronické adresy pověřené úřední osoby). S ohledem na to, že obsahem správního spisu bylo prokázáno, že doručení rozhodnutí žalovaného nebylo potvrzeno (čl. 327 spr. spisu) a následně bylo toto prokázáno rovněž podklady doloženými žalovaným v rámci soudního řízení, postupoval žalovaný v souladu s ustanovením § 19 odst. 8 správního řádu, když žalované rozhodnutí doručil prostřednictvím provozovatele poštovní služby. Rozhodnutí přitom bylo doručeno formou náhradního doručení (doručenka - čl. 328 spr. spisu) v souladu s ustanovením § 23 odst. 4 správního řádu, který stanoví uložení písemnosti k vyzvednutí po dobu 10 dnů.

Uvedená námitka o zániku trestnosti přestupku ve smyslu § 20 odst. 1 přestupkového zákona tak není důvodná, neboť rozhodnutí žalovaného bylo řádně doručeno a nabylo právní moci (§ 73 odst. 1 správního řádu) před uplynutím doby jednoho roku od spáchání přestupku (§ 20 odst. 1 přestupkového zákona *a contrario*).

b) Nepřezkoumatelné rozhodnutí z důvodu nesrozumitelnosti

Požadavky přezkoumatelnosti na rozhodnutí správního orgánu definoval Nejvyšší správní soud např. ve svém rozhodnutí sp.zn. 1 As 92/2009 ze dne 16.3.2010, takto: „*O rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost se jedná mimo jiné tehdy, když je jeho výrok v rozporu s odůvodněním nebo rozhodnutí vůbec neobsahuje právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jeho důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Rovněž to je případ rozhodnutí, jehož odůvodnění nedává smysl, z něhož by vyplývaly skutkové a právní důvody, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí. Rozhodující je, zda rozpory ve výroku či mezi výrokem a odůvodněním mohou být odstraněny výkladem, a to ve vazbě na další části výroku a odůvodnění rozhodnutí či kontext dané věci. Výrok rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným z přestupku, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce (§ 77 zákona o přestupcích). V zájmu právní jistoty obviněného musí být skutek ve výroku popsán dostatečně určitě, aby byl nezaměnitelný s jiným skutkem. V tomto smyslu slouží výrok rozhodnutí ústavní*

hodnotě právní jistoty. Je tak klíčovou normativní částí rozhodnutí, na kterou musí být kladeny vysoké formální požadavky. V návaznosti na trestněprávní doktrínu je třeba i v případě rozhodnutí o přestupku trvat na tom, aby jeho výrok zahrnoval vedle popisu skutku i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku.“

Přezkoumávané správní rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ve světle těchto požadavků ob stojí, neboť tvoří celek, jehož jednotlivé části na sebe obsahově navazují a navzájem se podporují. Důvod zastavení řízení o každém skutku přestupku je ve výrokové části rozhodnutí uveden přímo citací přestupkového zákona, v části rozhodnutí nazvané „3. K jednotlivým výrokům k rozhodnutí“ je pak popsáno konkrétní skutkové zjištění, které vedlo správní orgán k danému právnímu závěru.

Pokud žalobce namítal pochybení ve vztahu k zastavení řízení pod písm. A rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle § 76 písm. h) přestupkového zákona, pak je nutno konstatovat, že paní D. V. sdělila správnímu orgánu, že ona se dopustila oněch skutků a souhlasila s vyřízením věci blokovou pokutou, tedy, bylo-li řízení s žalobcem zastaveno z důvodu uložení blokové pokuty, pak bylo zastaveno v souladu se zákonem podle § 76 odst. 1 písm. h) přestupkového zákona, který takový důvod pro zastavení řízení uvádí.

Řízení o skutcích uvedených pod písm. B, C byla zastavena podle § 76 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona z důvodu důkazní nouze, tedy proto, že v souladu s dikcí uvedeného zákonného ustanovení nebyl skutek, o němž se přestupkové řízení vede, obviněnému prokázán. Z výrokové části ve spojení s odůvodněním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je tedy zcela nepochybné podle jakých právních ustanovení (to již z výroku rozhodnutí) a z jakých skutkových důvodů bylo řízení zastaveno. Za dané situace je nepřipadnou námitka vytýkající žalovanému, nadto při podání toliko blanketního odvolání, že se řádně nezabýval těmi výroky, které vyzněly jednoznačně ve prospěch žalobce, když řízení proti němu bylo zastaveno. Předně krajský soud uvádí, že žalovaný na str. 6 svého rozhodnutí uvedl principy a rozsah přezkumu, přičemž neshledal-li rozpor se zákonností v těchto dotčených částech napadeného rozhodnutí, pak nebyl jakýkoliv důvod se jimi podrobně zabývat. Vedle toho je na místě uvést, že správní soudy poskytují ochranu subjektivním veřejným právům účastníků řízení, která byla vydáním veřejnoprávního rozhodnutí dotčena (§ 2, § 65 s.ř.s.). Zde se přitom ani nedá hovořit o tom, že by byl žalobce dotčen na nějakém svém konkrétním veřejném subjektivním právu, bylo-li řízení o přestupku vedeném proti němu zastaveno pro uložení blokové pokuty jinému nebo pro důkazní nouzi.

Pokud jde o námitku proti opakujícím se přestupkům, když žalobce tvrdí, že se jednalo o „pokračování“ v přestupcích, pak ve vztahu k přestupku, který byl spáchán užitím vozidla tov. zn. Ford bez osvědčení o zkoušce technické kontroly, (pod písm. D, bod X., XVI.) je třeba uvést, že s ohledem na časový odstup popsání jednání žalobce (7.8.2013; 10.9. 2013) se jednalo o zcela samostatné skutky, neboť žalobce nebyl s vozidlem nepřetržitě po celou dobu účasten provozu na pozemních komunikacích ve smyslu ustanovení § 4, § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, tedy nejednalo se o nepřetržitě udržování vyvolaného protiprávního stavu. S ohledem na významný časový odstup těchto jednání se nejednalo ani o dílčí útoky, které by byly kryty jednotným záměrem (§ 116 zák. č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku *per analogiam*), tedy záměrem používat dlouhodobě vozidlo bez platné technické kontroly v provozu na pozemních komunikacích, a to již z toho důvodu, že takový záměr, který by nutně vyústil v jeho vyhodnocení jako přitěžující okolnosti při úvaze o výše sankce,

nebyl žalobci ve vztahu k prvnímu jednání ze dne 7.8.2013 prokázán, nýbrž žalobce byl postižen za uvedené jednání jako za skutek spáchaný z nevědomé nedbalosti podle § 4 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona, zatímco za druhé jednání jako za skutek spáchaný ve formě nepřímého úmyslu podle § 4 odst. 2 zákona o přestupcích, neboť žalobce již věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej ohrozí, s tím byl srozuměn (str. 15 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně).

O pokračování jednoho skutku ve vztahu k vozidlu tov. zn. Chevrolet Corvette (pod písm. D, bod VII., a bod X., XVI.) a k vozidlu tov. zn. Ford hovořit nelze již proto, že se sice jednalo o osobu téhož žalobce, avšak o jiné vozidlo, tedy každé z těchto vozidel mělo být pochopitelně užíváno k silničnímu provozu na základě vlastního osvědčení stanice technické kontroly. Užil-li žalobce dvou různých vozidel k provozu na pozemních komunikacích v různé době, přičemž ani jedno z vozidel nesplňovalo technické podmínky ve smyslu § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, pak se dopustil dvou samostatných (nikoliv dílčích) skutků se shodnou právní kvalifikací.

Pokud jde o tvrzení o pokračování v přestupku ve vztahu k nepředložení zelené karty (pod písm. D, bod VI, XI), pak je třeba opětovně uvést, že se jednalo o dva samostatné (nikoliv dílčích) skutky se shodnou právní kvalifikací, neboť žalobce jako řidič vozidla Chevrolet Corvette a následně vozidla Ford neměl u sebe osvědčení o registraci těchto vozidel dle zvláštního právního předpisu (zák. č. 56/2001 Sb.), tedy porušil v každém jednotlivém případě povinnost stanovenou v § 6 odst. 8, 12 zákona o silničním provozu.

Z uvedených důvodů byla tato žalobní námitka shledána nedůvodnou.

c) Nezákonné ustanovení opatrovníka a zamezení možnosti řádné obhajoby

Správní orgán se v souladu s právní úpravou obsaženou v § 19 odst. 4, 8 správního řádu, pokusil zmocněnci doručit na jím uvedenou elektronickou adresu. To, že následně nebylo doručováno na doručovací adresu do zahraničí (Tenerife), bylo odůvodněno zkušeností správního orgánu s konkrétními odkazy na č.j. dvou v minulosti doručovaných písemností, když, jak je uvedeno již v části odůvodnění rozsudku týkající se správního spisu, zmocněnec žalobce P.K. na této adrese poštu nepřebírá, neboť byl opakovaně označen za neznámého.

V této souvislosti je vhodné odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, který ve svém rozhodnutí ze dne 17.10.2014, sp.zn. 4 As 171/2014, zhodnotil jednání zmocněnců v průběhu správního řízení ve věcech následně při soudním řízení zastupovaných týměm advokátem, který je uveden v záhlaví tohoto rozsudku, následovně: „*Nejvyšší správní soud konečně považuje za potřebné zdůraznit, že popsaná procesní strategie, kterou zvolil žalobce v řízení před správními orgány a poté v žalobě v nyní posuzované věci, je zdejšímu soudu známa z jeho úřední činnosti například ve věci vedené pod sp. zn. 3 As 139/2014, sp. zn. 9 As 162/2014 nebo sp. zn. 9 As 144/2014. Jedná se vždy o stejný mechanismus, kdy je účastník správního řízení zastoupen na základě plné moci předložené v kopii a udělené třetí osobě, který požádá o doručování na elektronickou adresu a následně nepotvrdí převzetí takto doručované písemnosti dle § 19 odst. 8 správního řádu, písemnost se proto doručuje na adresu trvalého pobytu tohoto zmocněnce, kde je písemnost doručena fikcí s následným vhozením do domovní schránky a posléze (s odstupem delší doby) účastník správního řízení (obviněný z přestupku), zmocní další osobu k nahlédnutí do správního spisu, pořízení jeho kopie, a v žalobě, kterou následně žalobce podává, je zpochybňována jak správnost*

doručování zmocněnci, tak i samotné zmocnění zástupce ve správním řízení na základě kopie plné moci. Je také pravidlem, že v řízení o žalobě před správními soudy zastupuje žalobce vždy stejný advokát. Jedná se tedy o promyšlenou procesní taktiku, která má za cíl protahovat správní řízení a dosáhnout prekluze odpovědnosti za přestupek.“

Podle ust. § 22 správního řádu adresátům, kteří se zdržují v cizině nebo jejichž sídlo nebo pobyt, popřípadě jiná adresa pro doručování podle § 19 odst. 3 je v cizině, lze doručit prostřednictvím provozovatele poštovních služeb nebo prostřednictvím příslušného orgánu státní správy pověřeného k doručování písemností do ciziny. Pokud se tímto způsobem nepodaří písemnost doručit, ustanoví jim správní orgán opatrovníka. Podle ust. § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu, správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat. Soud je stejně jako správní orgán toho názoru, že zmocněnec byl osobou, které se nedalo řádně doručovat, toto bylo prokázáno opakovanými nezdařenými pokusy doručovat mu do zahraničí. Mezi neúspěšnými pokusy doručování a tímto správním řízením existuje relevantní časová souvislost. Dá se tedy rozumně očekávat, že ani v tomto případě by doručování nebylo úspěšné. Správní orgán tak učinil správně, pokud zmocněnci ustanovil opatrovníka. Skutečnost, že oním opatrovníkem byl ustanoven právě žalobce, není v rozporu se zákonem, proto ji nelze hodnotit jako porušení procesních práv žalobce, které by mohlo mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí ve věci. Pokud se žalobce cítil právně „nejistý“ nic mu nebránilo v tom, aby vyhledal odbornou právní pomoc. S ohledem na uvedené zkušenosti správního orgánu s osobou zmocněnce žalobce, které jsou podpořeny citovanou rozhodovací činností Nejvyššího správního soudu, je spíše s podivem, že správní orgán dotyčnou osobu jako zmocněnce vůbec připustil (§ 4 odst. 4 správního řádu *a contrario*).

K námitce, že zmocněnec, kterému byl ustanoven opatrovník, neměl možnost se dostatečně připravit na jednání před správním orgánem, krajský soud uvádí, že argument, že samotný žalobce (opatrovník zmocněnce) sdělil zmocněnci termín ústního jednání pouhý jeden den před jeho konáním, je irelevantní. Žalobce byl o termínu ústního jednání řádně vyrozuměn. Skutečnost, že se o konání jednání zmocněnci zmínil těsně před jeho termínem, nemůže mít negativní dopad na průběh jednání.

Uvedená námitka tak byla vyhodnocena jako nedůvodná.

d) Neumožnění vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí

Předně musí soud zdůraznit, že z provedeného dokazování nevyplývá, že by zvukový a obrazový záznam pořízený z ústního jednání byl podkladem pro vydání rozhodnutí správního orgánu. Tento záznam byl přehrán až v návaznosti na zjištění, že ve správním spise chybí čísla listů 15 až 35, poté, co se spisem nestandardním způsobem manipuloval žalobce. O tomto byl sepsán úřední záznam, tento však nebyl proveden jako důkaz, a proto z něj nemohl správní orgán při rozhodování ve věci samé vycházet a ani nevycházel. Žalobce tak uvedeným postupem nebyl zkrácen na svém právu vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Předvoláním obviněného k ústnímu jednání ze dne 6.3.2014 (čl. 257 spr. spisu) přitom bylo prokázáno, že žalobce byl řádně poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Jednotlivé skutky byly prokázány fotodokumentací a vzájemně se podporujícími svědeckými výpověďmi strážníků a policistů, které jsou podrobně uvedeny v části týkající se obsahu správního spisu.

Uvedená námitka tak byla shledána nedůvodnou.

e) Zjevná nevěrohodnost strážníků městské policie

Smyslem svědecké výpovědi je podat svědectví o zjišťované skutečnosti na základě smyslového vnímání tak, jak si ji svědek zapamatoval a v návaznosti na to, jak ji reprodukuje. Jde o individuální popis zjišťované skutečnosti, který může být o to více ovlivněn, pokud od výsledku a spáchání skutku uplynula delší doba, která má bezesporu vliv na to, v jaké kvalitě si svědek danou skutečnost pamatuje. Správní orgán při svém rozhodování vychází ze zásady volného hodnocení důkazů, tedy hodnotí každý důkaz jednotlivě i ve vzájemné souvislosti, podle své úvahy, kterou musí v rozhodnutí řádně odůvodnit. V dané věci byly skutky prokázány nejen výpověďmi strážníků Městské policie Pardubice (strážník P. Š. a P. V., jak vyloženo ve vztahu k jednotlivým jednáním žalobce shora v části týkající se spisové dokumentace správního orgánu), nýbrž i výpověďmi policistů Policie ČR.

Pouze ve vztahu k odbočování z jízdního pruhu určeného pro přímý směr lze hovořit o tom, že protiprávní jednání žalobce bylo prokázáno výpověďmi strážníků městské policie, nikoliv výpověďmi přivolaných policistů, neboť ti to nebyli přímými svědky uvedeného protiprávního jednání žalobce. Potvrdili však, že v době příjezdu byl žalobce z tohoto důvodu zastaven a kontrolován městskou policií. K tomu je však nutno připomenout, že svědek P. V. sám vypověděl, že řidiče znal, neboť ho již „*párkrát šetřili*“, *avšak současně k dotazu správního orgánu uvedl, že se na vozidlo žalobce: „nijak nezaměřovali“* (čl. 284 spr. spisu). Všichni svědci byli přitom řádně poučeni o svých procesních povinnostech a o následcích křivé výpovědi. Mimo to nelze přehlédnout, že žalobce sám neuvedl žádné konkrétní důvody, které by znevěrohodňovaly výpověď právě těchto strážníků Městské policie Pardubice. Za takové konkrétní tvrzení nelze považovat tvrzení žalobce, a to bez ohledu na jeho případnou pravdivost, že v důsledku jeho občanské aktivity odstoupil ředitel Městské policie Pardubice. Rovněž tak poměrně vysoký počet řešených přestupků žalobce nesvědčí o nevěrohodnosti výpovědi strážníků městské policie, jako spíše o neukázněnosti žalobce v provozu na pozemních komunikacích. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 64/2008-42 ze dne 22.10.2008 *a priori* nelze vycházet z nevěrohodnosti či podjatosti policistů či strážníků městské policie, když jejich výpovědi si vzájemně neodporují a jsou konzistentní, přitom žalobce neuvedl žádné konkrétní rozpory v jednotlivých výpovědích ani okolnosti, které by jejich věrohodnost byly způsobilé prolomit.

Uvedená námitka proto není důvodná.

f) Absence důkazů pro uznání viny

Pokud jde o námitku, že nebyla zpomaleným způsobem přehrána videonahrávka pořízená městskou policií, z níž by vyplynulo, že žalobce neporušil pravidla silničního provozu, soud má za to, že žalobce uvedeným postupem nebyl zkrácen na svých právech, neboť by se jednalo o opětovné provádění důkazů, k němuž nebyl žádný konkrétní důvod, nebyly dány pochybnosti, které by bylo třeba odstranit, skutkový stav byl prokázán zejména svědeckými výpověďmi policistů a strážníků městské policie. Je přitom třeba připomenout, že o způsobu provedení dokazování rozhoduje správní orgán, když podle § 52 správního řádu správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Jestliže tedy správní orgán uzavřel, že opakované přehrávání není důvodné, když z přehrávání videozáznamu při ústním jednání dne 11.12.2013 vzal správní orgán za prokázané, že se nejednalo o jízdu na červenou a současně, že vozidlo tov. zn. Felicie, které se v té době nacházelo v levém odbočovacím jízdním pruhu, nemělo zapnuta žlutá výstražná světla ani na zadním skle umístěný výstražný trojúhelník, což potvrdila výpověď strážníka P. V. (čl. 284 spr. spisu).

Pokud jde o formu zavinění ve vztahu k převozní registrační značce vozidla, správní orgán prvního stupně dovedl nejnižší stupeň zavinění, což vyjádřil slovy „*přínejmenším zavinění z nevědomé nedbalosti*“ podle § 4 odst. 1 písm. b) přestupkového zákona (str. 15 rozhodnutí). Krajský soud přitom souhlasí s žalovaným v tom směru, že to, že žalobce přínejmenším měl vědět o okolnostech vztahujících se k převozní registrační značce daného vozidla, vyplývá právě z jeho postavení řidiče, který je držitelem řidičského oprávnění na základě složení odborné zkoušky, přičemž povinnosti řidiče a z jejich porušení vyplývající postihy pro řidiče jsou stanoveny v zákoně o silničním provozu.

Uvedená námitka proto není důvodná.

g) Zaujatost správního orgánu

Soud se v této fázi řízení nemůže zabývat otázkou „*zaujatosti správního orgánu*“, zvláště pak, pokud žalobce nevznesl námitku podjatosti vůči konkrétní úřední osobě v průběhu správního řízení. V tomto směru je nutné poukázat na ust. § 14 odst. 2 správního řádu, kdy účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení. Takováto námitka musí být dostatečně konkrétně formulována. Časové omezení možnosti vznést námitku podjatosti úřední osoby je určitým limitem proto, aby účastníci tuto námitku nečinili kdykoli během řízení v závislosti na tom, zda se řízení vyvíjí v jejich prospěch či nikoli. Námitka je tedy nedůvodná.

S ohledem na uvedené dospěl soud k závěru, že podaná žaloba je zcela nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Pro úplnost je třeba doplnit, že právní zástupce žalobce uplatnil podáním ze dne 30.3.2015 zmatečnost řízení ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. c) s.ř.s., neboť v březnu 2015 při nahlížení do soudních spisů zjistil, že pověření zaměstnanců Krajského úřadu Pardubického kraje k jednání jménem Krajského úřadu Pardubického kraje v řízeních před soudem vystavuje Ing. Ladislav Umbraun, vedoucí odboru dopravy a silničního hospodářství Krajského úřadu Pardubického kraje a rovněž zjistil, že vystavená pověření neobsahují příslušné číslo jednací. Podle ust. § 33 odst. 5 správního řádu, nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jedná za správní orgán jeho vedoucí, popřípadě jiná osoba k tomu oprávněná podle vnitřních předpisů. Právní zástupce žalobce zastává názor, že takovou osobou je ředitel Krajského úřadu Pardubického kraje.

K tomu krajský soud uvádí, že je věcí posouzení soudu, zda při jednání vystupuje konkrétní zaměstnanec žalovaného, který disponuje řádným pověřením. V dané věci bylo pověření Mgr. M. Drymla podepsáno dne 26. 1. 2015 (čl. 58 soudního spisu) Ing. Ladislavem Umbraunem, vedoucím odboru dopravy, silničního hospodářství a investic Krajského úřadu Pardubického kraje. Podle čl. 5 odst. 1 Organizačního řádu Krajského úřadu Pardubického kraje písemnosti vyhotovené úřadem podepisuje v rámci své působnosti vedoucí odboru, přičemž podle č. 6 odst. 1 Organizačního řádu Krajského úřadu Pardubického kraje v čele úřadu je ředitel a činnost úřadu řídí prostřednictvím vedoucích odborů. Je tedy nepochybné, že Ing. Ladislav Umbraun jako vedoucí odboru dopravy, silničního hospodářství a investic byl oprávněn pověřit zaměstnance Krajského úřadu Pardubického kraje k zastupování v řízení

před krajským soudem v této věci. Tedy, krajský soud vyhodnotil, že za žalovaného byl při jednání soudu dne 18.2.2015 a dne 25.3.2015 přítomen zaměstnanec žalovaného, který byl k tomu řádně pověřen. To, že nebylo na uvedené listině č.j., nemůže mít na oprávnění zaměstnance vystupovat v soudním řízení vliv.

Náklady řízení:

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy neúspěšný žalobce neměl na náhradu nákladů soudního řízení právo, a úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 1. dubna 2015

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová